

Ord; men det danske Sprog er desværre ikke i Besiddelse af et godt Udtryk for hvad der her skal betegnes; thi „bildende“ Kunst er desværre ikke noget dansk Ord; men vi have meent, at disse Ord, der her følge umiddelbart efter Lovens Indskrift: „om Eftergivelse af Kunstarbejder“, dog ikke ville kunne fremkalde Tvivl om den sande Mening. I Lovens § 1 at specificere de forskjellige Kunstarter og Kunstformer have vi ikke anseet for rigtigt, og jeg vil sige ikke anseet for rigtigt tiltrods for, at det kongelige Kunstakademi har andraget derpaa, idet vi frygtede for, at Reglen alligevel ikke vilde blive udtømmende, og havde Grund til at frygte det, da selv den Formel, som er anvendt af Kunstakademiet, og som Thinget vil finde optagen i Udvalgets Betænkning Sp. 27^d ad § 1, endte med et „og deslige“. Hvad vi søge at beskærme, er ethvert Kunstarbejde lige ned til den let skitserede Tegning, hvori der tidt kan skjule sig den fineste kunstneriske Tanke. Mangfoldige Kunstnere, ikke blot her, men i hele Europa, have indskrænket sig til at lade deres Kunst fremtræde i Tegninger, Maderinger, Kartons — verdensberømte Tegninger.

Jeg skal herefter tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Kunstakademiets Bestyrelse havde ønsket, at den Bemyndelse, der skal heds Kunstneren imod enkeltviis Gjengivelse af hans Arbejde, maatte blive udstrakt ligesaa vidt i Tiden som den, Lovudkastet har fastsat imod Mangfoldiggjørelse af Kunstarbejder, det vil sige, i en vis Periode ud over Kunstnerens Død. I saa Henseende har Udvalget imidlertid dog troet, at kunne blive staaende ved Lovudkastets Bestemmelse. Det er overhovedet slet ikke den praktisk vigtige Side af Sagen, som § 1 omhandler. Det praktisk Vigtige for Kunstneren er, at han har Eneret til at gjengive sit Billede i en Mangfoldighed af Fremstillinger, hvilket vi ville komme til at behandle under § 2; men vi have anseet det for en fuldkommen rigtig Tanke, at Lovudkastet begynder med den naturlige Bemyndelse, som Kunstneren bør nyde i sin Levetid, imod enkeltviis Gjengivelse eller Kopieren af hans Kunstværk. — Jeg skal endnu tilføje den Bemærkning, at den Afstillelse, der har været paatænkt i Lovudkastets § 1 og § 6, imellem Gjengivelse i samme

Kunstart og i en forskjellig, tidligere ligeledes har fundet Sted i en europæisk Lovgivning, der har beskæftiget sig med disse Ting, nemlig den preussiske Lov af 1837, men at denne er bleven forandret ved Lov af 20de Februar 1854, der ophæver denne Afstillelse; med andre Ord, der synes andetsteds at være vunden Erfaring for, at denne Afstillelse i det praktiske Liv ikke har kunnet staae Prøve. Jeg troer nu, at i det Dieblik, vi staae i Begreb med at tilegne os Tanker, der andetsteds allerede have fundet deres Udtryk i Love, bør vi tilegne os dem saaledes, som det andetsteds under Lovenes Anvendelse har vist sig, at Nutiden gjør Fordring paa dem. Jeg skal med disse Ord indstille Udvalgets § 1 til det høie Things Viljeliggelse.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordsvorer har allerede gjort opmærksom paa, at vi her bestinde os paa et Gebeet, hvor de sædvanlige Begreber om Eiendomsret vistnok ikke holde Stik. Dette fremgaar allerede af den faktiskste Tingenes Tilstand, idet der nemlig indtil 1837 saagodtsom ingen Indskrænkning eller Bemyndelse med Hensyn til, hvad der her handles om, har bestaaet, og den Indskrænkning, der fandt Sted ved den dengang udkomne lille Plakat, kun angaaer et ganske enkelt Forhold og derhos er knyttet til meget indskrænkede Betingelser, saa at den er saagodtsom uden nogen som helst Betydning. Dette udelukker imidlertid ikke, at Lovgivningen bør søge hen til en større og korrektere Udvikling ogsaa i denne Henseende; men man maa dog bestandig holde fast paa, at en egentlig ligefrem naturretlig Grundvold har man ikke at staae paa her, og at det i allerhøieste Grad er positive og praktiske Bestemmelser, der i saa Henseende skulle gives — det gjælder naturligviis om disse som om alle andre positive Bestemmelser, at der maa være en vis Tankegang, der søger at arbejde sig tillive igjennem dem. Den Sammenligning, som ligger nærmest, er naturligviis Eftertryksloven, og der er jo endogsaa flere fremmede Lovgivelser, som have slaaet disse Forhold sammen i een Lov. Selv ved den Eftertrykslov, der blev vedtagen her for faa Aar siden, har det været Gjenstand baade for Regjeringens Over-